

گه‌مه‌ی سیبهره‌کان

هژمەن هێسه

له ئەلمانییه‌وه: عەبدولمۆمەین دەشتی
(ئەلمانی)

بوخساره پانوبه‌رینه‌که‌ی کۆشک‌که‌وتبووه به‌ری پۆژێ، په‌نجهره‌ گه‌وره‌کانی ئه‌و پووه‌ ده‌یانپوانییه‌ سه‌ر پووباری پاین و ئاقاره‌ سه‌وزه‌کانی ده‌وروپه‌ر و دیمه‌نه‌ ئاوییه‌ دوور و پووناک و هه‌وادار و پ‌پ له‌ زه‌ل و شه‌نگه‌بییه‌کان، له‌ فه‌زایه‌کی دوورتره‌وه‌ش دیمه‌نی شاخ و دارستانێکی شین، که‌وانه‌یه‌کی ناسکی پ‌پچ پ‌پچیان و‌ینا ده‌کرد، که‌ هه‌وره‌ سپییه‌کان به‌دوایدا پ‌پچه‌یان به‌ستبوو، کۆشکه‌ پووناک و خانوبه‌ره‌ گوندییه‌کانیش له‌ دووره‌وه‌، ته‌نیا له‌و پۆژانه‌ی که‌ هه‌وا گه‌رم بوویه، بچووک و سپی ده‌بینران و تریسه‌که‌یان ده‌دایه‌وه‌.

ئاوه‌که‌ به‌ هێمنی ده‌خشی و و‌ینه‌ی پووی پ‌پشه‌وه‌ی کۆشکه‌که‌ی ده‌دایه‌وه‌، و‌ینه‌که‌ وه‌ک م‌ییینه‌یه‌کی گه‌نجی به‌ناز و ئاسووده‌ خۆی ده‌نواند، که‌ لا و چ‌له‌ که‌سه‌که‌ گه‌شه‌کانی پ‌نچک و بنه‌گو‌ل و پووه‌که‌کانی جوانکاری، تا ناو ئاوه‌که‌ پ‌پیدا شو‌پ بووبوونه‌ خواره‌وه‌، به‌ در‌یژایی دیواره‌که‌ش به‌له‌می سپیپه‌نگی باریکه‌له‌ی پ‌پواردن به‌سه‌ر پووی پووباره‌که‌دا ده‌ه‌ژانه‌وه‌. که‌س له‌و لایه‌ پووناک و هه‌تاوییه‌ی کۆشکه‌که‌دا نه‌ده‌ژیا. له‌ دوا‌ی گومبوونی خانمی کۆشک، ژووره‌کانی ئه‌و لایه‌ هه‌مووی خالی مابوونه‌وه‌، جگه‌ له‌ ژوره‌ هه‌ره‌ بچووکه‌که‌یان، که‌ (فلۆریبیرت)ی شاعیری ت‌یدا ده‌ژیا. خانم شووره‌یه‌کی گه‌وره‌ی به‌سه‌ر م‌ێرده‌که‌ی و کۆشکه‌که‌دا ه‌ینابوو، ئیدی له‌ کۆشکا‌ زریقوباقی دانیشتنه‌ گه‌رمه‌کان و دیوه‌خانه‌ خۆش و ژوره‌کان ه‌یچی نه‌مابوو، ب‌یجگه‌ له‌ به‌له‌مه‌ سپییه‌کان و شاعیره‌ ئارامه‌که‌.

خان به‌ خۆی، له‌وه‌ته‌ی ئه‌و کاره‌ساتی به‌سه‌ردا هاتبوو، له‌لای پ‌شته‌وه‌ی خانووه‌که‌دا ده‌ژیا. که‌ل‌وویه‌کی زه‌به‌لاحی سه‌رده‌می پۆمه‌کان که‌وتبووه‌ به‌رانبه‌ر چه‌وشه‌ ته‌نگه‌که‌ی ئه‌و لایه‌ و تاریکی کردبوو. دیواره‌کانی ئه‌و لایه‌ هه‌مووی تاریک و ش‌یدار بوون، په‌نجهره‌کانی ته‌سک و نه‌وی بوون، پارکیکی

چرپی پر له درهختی بهسالداچووی کهوت و چنار و نه سپیندار، راسته و خوقه و تپووه نزیک نه و لایه نساره .

کاکسی شاعیر بۆ خۆی له بهره مه تاوییه کهدا، تاک و تهنیا و ئاسووده دهژیا، خۆراکی خۆی له لیئانگه ی کۆشک وهرده گرت، زۆربه ی جارن به دریزایی پۆژ، به دهگهمن چاوی به خان دهکهوت. جاریک گهنجیکی برادهری هاتبووه سهردانی، توانیبووی تهنیا پۆژیک له ژووری میوانانی نه و کۆشکه مردووه دا ههلبکات. شاعیر به و برادهره ی خۆی گوتهبوو: «ئیمه وهک سیتبه ر له م کۆشکه دا دهژین.»

فلۆریبیپرت کاتی خۆی، بۆ دهریاری خانمی کۆشک، نهفسانه و شیعری کلاسیکی دههۆنییه وه، بهلام دوا ی ئاوابوونی پۆژانی رابواردن و پۆژه خۆشهکانی کۆشک، ئیدی کهس لئی نه دهپرسییه وه، ههر بۆیه نهویش لهوئ مابووه وه، چونکه نه و ئاسووده بییه سادهیه و تهنیایی ناو کۆشکه خه مباره که ی زۆر پی باشتر بوو، له وه ی بکهوئته بهر هه ره شه ی هه ژاری و برسیتی و خه بات بۆ پهیدا کردنی نان. نه و له میژ بوو وازی له شیعردانان هینابوو. له کاتی هه لکردنی بای پۆژاوادا، که له پووی پوو یاره که و دهشته لانه زهرده که و بازنه ی دووری ناوچه شاخاوییه شینباوه کان و قه تاره ی هه وره کان پاده ما، کاتی ئیوارانیس له ناو پارکه دیرینه که دا گوئی له هاژه هاژی هه ژانه وه ی درهخته بهرزه کان ده بوو، خه یالی بۆ چه ندان شیعری دریز ده چوو، به لام شیعره کان هیه چه یقیکیان نه بوو و هه رگیز نه ده توانرا بنووسرینه وه. ناوی په کییک له و شیعرا نه «هه ناسه ی یه زدان» بوو، که باسی گه رمه بای باشووری ده کرد، په کیکی تریشیان ناوی «نه وازشی پوح» بوو، که بریتی بوو له پامانییک به ره و چیمه نه که سه که کانی به هار. فلۆریبیپرت نهیده توانی نه و شیعرا نه بلت، یان بیانچریت، چونکه هه مووی په یقنه دار بوون، به لام جار به جار خه ونی پیوه ده دیتن و ههستی پی ده کردن، به تاییهت سه ر له ئیواران.

ده بی نه وهش بلتین که زۆربه ی کاتی پۆژانه ی خۆی له گونده که دا به سه ر ده برد، له وئ له گه ل منداله قژ زهرده کاندایاری ده کرد، یان له گه ل ژنه گهنج و کیژه کاندایاری ده کرد، یان له گه ل ژنه ده بوو، به رانه ر هه مووانیش، چون پیز له خانمانی پیزدار ده گیریت، ئاوا شه بقه که ی سه ری خۆی داده که ند. خۆشترین پۆژانی ژیانیشی نه و پۆژانه بوون، که چاوی به ناگنیز خانم ده کهوت. نه و ژنه به ناویانگه ی که ده موچاویکی ناسکی کچانه ی هه بوو. کاتییک پوویه پووی ده بووه وه سلای لی ده کرد و به قوولی خۆی بۆ ده چه مانده وه، نه و ژنه جوانهش گه ردنی خۆی بۆ لار ده کرده وه و بۆی ده خه نییه وه، سهیری چاوه شپه رزه کانی (فلۆریبیپرت) ده کرد و به زهرده خه نه وه وهک تیشکی خۆر به لایدا رهت ده بوو.

ناگنیز خانم له خانوویه کی تاک و تهنیا ده ژیا، که که و تپووه پال باخچه شیواوه که ی کۆشک و کاتی خۆی دیوه خانیکی خان بوو. باوکی ناگنیز که دارستانه وانیک بوو، به رانه ر خزمه تگوزاریه کی تاییهت نه و خانووه ی پیشکهش کرابوو. ناگنیز زۆر به گهنجی ژنی خواستبوو، وهک بیوه ژنیکی گهنج گه رابوو وه ماله باوکی، ئیستاش له دوا ی مردنی باوکی به تهنیایی له گه ل کاره که ریک و پلکیکی نابینای له و تاکه خانووه دا ده ژیا.

ناگنیز خانم هه میشه جلوه برگی ساده، به لام جوان و نوئ و په رنگ ناسکی ده پۆشی، پوخساری وهک پوخساری کیژیکی گهنج جوان و باریکه له بوو، پرچیکی قاوه یی تاریکی پیوه بوو، که ده یکرده دوو کهزی نه ستوور و له سه ری جوانی خوی ده نالاندن. هه ر بهر له وه ی ژنه که ی ئابرووی بیات، خان ناشقی ناگنیز بوویوو، ئیستاش سه ره له نوئ ناشقی بوویوو وه. به یانینیان له دارستانه که دا په کتریان ده دیت و شه وانیش به به له مییک به سه ر پوو یاره که وه ده بیرده که ویله که ی خۆی، که له ده شتاییه پر له دارو درهخته که ی دم پوو یار، له زه ل دروست کرابوو. له ناو که ویله که دا پوخساری کچانه ی خۆی، به پیکه نینه وه ده خسته سه ر پیشی خان، که زوو

ماشوبرنج بووبوو، په نجه ناسکه کانیسی یارییان له گه ل دهسته کانی ده کرد، که وهک دهستی راوچییه کان زیر و پهق بوویوون.

هموو پوژانی پشوویش ناگنیز خانم دهچوو بۆ کلپسا و نوپژی ده کرد، خیری به دروزه که ران ده کرد، سهردانی پیره ژنه هه ژاره کانی گونده که ی ده کرد، پیلای به دیاری بۆ ده بردن، قژی نه وه کانیانی شان ده کرد، له دوورماندا یارمه تیی ده دان، که جیشی ده هیشتن، په ونه قی گه نجیکی پیرۆزی له که وپله کانیاندا بۆ به جی ده هیشتن. هموو پیاوه کان چاویان له سهر ناگنیز خانم بوو، نه ویش هر کاتیک حه زی لئ بووایه و هر کامیان له کاتی خۆیدا به اتبایه، نه وه له گه ل ماچی دهسته کانی، ماچیکی ده میشی به رده که وت و نه ویشی که به ختی هه بووایه و جوان و که شخه بووایه، نه وه دهیتوانی بۆ شه ویش به په نجه ره ی ژوره که یدا هه لگه پیت و بچیته ژوانی.

همه مووان به وه یان ده زانی، ته نانه ت خودی خانیش، له گه ل نه ویش نه و ژنه جوانه به پیکه نین و چاره بیگونا هه کانی، وهک کچیک پیکه ی خۆی ده گرت به ر، وهک نه وه ی که هیچ ناره زوویه کی پیاوان نه توانیت بیپیکیت. جاره جاره ناشقیکی نوپیی بۆ په یدا ده بوو، ژور به ناگاییه وه هه ولئ ده دا پپی بگات، وهک نه وه ی هرگیز نه توانیت دهستی بگاته نه و جوانییه، کاتیکیش نه و ناشقه نوپیه له داگیرکردنی نه و گه وه ره سهر که وتوو ده بوو، له خۆشییان شانازی به خۆیه وه ده کرد، به لام سهری له وه سوپ ده ما، که بۆچی پیاوه کانی تر به خۆشه ویستی و زه رده خه نه وه پووبه پووی ده بوونه وه.

خانوه نارامه که ی ناگنیز که وتبووه قه راغی لایه تاریکه که ی پارکه که، گولاله سووره به دیواره کانیدا هه لگه پابوون، مالیکی ته نیا، وهک نه وانیه که له نه فسانه کانی ناو دارستاناندا باسیان ده کریت. له و ماله دا ده ژیا و ده هاته ده ره وه و ده گه پایه وه ناوی، تازو و ناسک، وهک گوله سووری به یانیانی هاوین. پوخساریکی گه شی مندالانه و چه پکیک

که زی پر و نه ستووریش له سهر سهره جوانه که ی. پیره ژنه هه ژاره کان دوعایان بۆ ده کرد، ده ستیان ماچ ده کرد، پیاوه کان له قوولایی دلوه سلوویان لئ ده کرد و له دوايه وه به زه رده خه نه ته ماشایان ده کرد، مندالان به ره و پووی پایان ده کرد تا به خشیسیان پی بدات و نه وازشی پوومه ته کانیان بکات.

جاریه جار خان به چاویکی تاریک هه په شه ی لئ ده کرد و لپی ده پرسی: «تو له بهرچی ناوی، تو؟» نه ویش پرچه قاره بییه تاریکه که ی خۆی ده هونیه وه و به حه په ساوییه وه له خانی ده پرسی: «چما تو هیچ مافیکت به سهر منه وه هیه؟».

له هه مووان پتر فلوربیرتی شاعیر خۆشی ده ویست، کاتیک چاوی به ناگنیز ده که وت، دلئ ته پ ته پ لپی ده دا. کاتیک بیستبای به خراب باسی ده که ن، ده موچاوی گرژ ده بوو، سهری خۆی باده دا و باوه پی به و قسه خراپانه نه ده کرد. کاتیکیش منداله کان باسیان ده کرد، نه و ده گه شایه وه و گوپی لئ ده گرتن، وهک نه وه ی گوئ له سروودیک بگریت. جوانترین دیمه نی ناو نه ندیشه کانیسی، خه ونبینین بوو به ناگنیزه وه. نه وسا هه موو نه و شتانه ی که خۆشی ده ویستن و لای نه و جوان بوون، بای پوژارا و فه زا شینه که، هه موو چیمه نه که سکه کانی به هار، هه مووی ده هینان و ده وروبه ری ناگنیزی پی ده گرتن، هه موو شه ی دایی و شته بی سووده کانی ناو دلئ خۆی و ژیانی بیسوودی مندالی خۆی ده خزانه ناو نه و نیگاره.

سهر له ئیواره یه کی هاوین، دوا ی کپییه کی درپژخایه ن، که میک ژیان گه پایه وه ناو کۆشکه مردووه که. دهنگی هونپنیک له حه وشه ی کۆشک دهنگی دایه وه، ترومیلتیک به گرپه گر هاته حه وشه که و پایگرت. نه وه براکه ی خان بوو، به ته نیا له گه ل خزمه تکاریکی به سهردان هاتبوو، پیاویکی بالابه رزی جوان، پیشیکی بزنانه و چاویکی توورپی سهریازانه. له پووباره به خوړه که ی پاین مه له ی ده کرد، هر بۆ خۆشی ته قه ی له نه ورپه سه

سپییەکان دەکرد. زۆر جارێش بە سواریی تا نزیکى شار دەچوو و بە سەرخۆشى دەگەڕایەو، هەرچەند پۆژ جارێکیش هەرا و شەپکی لەگەڵ براکەى دەناپەو. بۆ هەزار شت ئامۆژگاری خانى دەکرد و پێشنيازی دەستکاریی کۆشک و ئاواکردنى کۆشكى بۆ خان دەکرد. قسەى گەورە گەورەى دەکردن، باسى گۆرپین و باشتکردنى کۆشکەکەى دەکرد، چونکە ئەو خۆى لە سایەى هاوسەرگيریکردن دەوڵەمەند بوویو، خانیش هەژار بوو، تووشى چەندان بەدبەختى و ناھەموارى ھاتبوو.

ھەر بە ھەوەس ھاتبوو سەردانى کۆشک، ھەر لە ھەفتەى یەکەم لە ھاتنەکەى پەشیمان بوویوو. لەگەڵ ئەو ھوش لەوێ ھەر مایەو و ھیچ قسەى یەکی لەبارەى پۆشستەوئەى نەدەکرد، کەمیش ھاوبەشى خەمەکانى براکەى بوو. چاوى بە ئاگنیز خانم کەوتبوو و ھەولێ ئەوئەى دەدا خۆى لێ نزیک بکاتەو.

زۆرى نەبرد، کارەکەرەکەى دەستە جلیکی نوێى بۆ ژنە جوانەکە برد، کە ئەو خانە میوانە پێشکەشى کردبوو. زۆرى نەبرد، لە دیواری پارکەکەو خەمەتکارەکەى ئەو خانە نامۆیە نامە و گولێ دایە دەست کارەکەرەکەى ئاگنیز. دیسان چەند پۆژیکى کەمى پێ چوو، ئەو خانە نامۆیەش لە نیوہ پۆیەکی ئەو ھاوینە لە کەوێلێکی دارستانەکە چاوى بە ئاگنیز خانم کەوت و ماچى دەست و دەمە بچووک و گەردنە سپییەکەى کرد، بەلام کاتیک ئاگنیز چووہ ناو گوندەکە و چاوى بەم کەوت، ئەو خانى بیانى کلاوى سوارچاکییەکەى بۆ داگرت و ئەویش ھەک مندالێکی ھەئدە سالى سپاسى کرد.

دیسان کاتیکی زۆرى نەخایاند، خانى بیانى ئیوارەیکە کە تەنیا مابوو، چاوى بە بەلەمیک کەوت، کە بەسەر پووی پووبارەکەو دەھاژووشتر، کەسیکی سەولئیدەر و ژنیکی جوان لە ناویدا دانیشتبوون، ھەرچەند مەراقى بوو بزانییت کێن، بەلام لەبەر تاریکی بولئیلە نەیناسینەو، بەلام دواى چەند پۆژیکى کەم، ئەوئەى مەراقى بوو،

زانى. ئەو ژنەى کە ئەو نیوہ پۆکەى لە کەوێلەکەى دارستان خستبوویە ناو دالى خۆى و بە ماچەکانى گپى تێ بەردابوو، ئەوہ بۆ ئیوارەکەى بەسەر پووبارى تاریکی پائینەو، لەگەڵ براکەى، پەپوہتە ئەوہەر بۆ ناو قامیشەلانیکانى کەنار پووبارەکە.

خانى بیانى تاریک داگەرا و کەوتە ناو خەون و خەیاڵاتى پەست و ناخۆش. ئەو ئاگنیز خانى ھەک کۆییەکی ئازادى عەنتیکە خۆش نەدەویست، بەلککوو ھەک گەوھەرێکی پەر بەھای دۆزییەتەو، ئاوا تەماشای دەکرد. لەگەڵ ھەر ماچیکى مەستى خۆشى و سەرسوپمان بوویو، بۆیە تەسلیمی داخووزییە ناسک و پاراوەکانى خۆى بوویو، ھەر بۆیەش زۆر پتر لە مێیینەکانى تری، پێ بەخشی بوو. ئەو بیرى لە سەردەمى گەنجى خۆى کردبوو، بە سپاسگۆیی و بەرچاوپوونى و بە ناسکی خستبوویە باوہشى خۆى، بەلام ئاگنیز لەگەڵ براکەى پێگە تاریکەکانى گرتبوو بەر. ئیستا پێشى خۆى دەگەزى و چاوەکانى ئاگریان لێ دەبارى.

بێئاگا لەو ھەموو پووداوانەى کە لە کۆشکەکەدا دەگوزەرا، بێ ئەوئەى نەپینییەکانى ئەو ھەموو لەکە و ناھەموارییە ھیچ کاریگەرەکیان لێ کردبێت، فلۆریبیرتى شاعیر پۆژە ھیمنەکانى خۆى بەسەر دەبرد. دالى بەوہ خۆش نەبوو، کە جار بە جار خانى میوان سەرى خۆى بۆ دەچەماندەو و بە جۆریک گالتەى پێ دەکرد، بەلام ئەوسایش بەو جۆرە ئاكارانە پاهاتبوو. خۆى لە خانى بیانى دەپاراست، تەواوى پۆژى خۆى لای ماسیگرەکانى قەرراغ پائین بەسەر دەبرد، لە ھەواى گەرمى بۆنخۆشى ئیوارانیشدا، نقوومى ئەندیشە خۆشەکانى خۆى دەبوو. بەیانییەک سەرنجى کەوتە سەر یەکەمین بەرە گولەچا تازە گەشاوہکانى پال دیواری کۆشک. لە ماوہى سێ ھاوینى دواویدا، ھەمیشە چوو بوو، چەپکێک لەو یەکەمین بەرە گولانەى بۆ ئاگنیز خانم خستبوو سەر ئاستانەى دەرگەکەى، دالى بەوہ خۆش بوو، گەر بتوانییت بۆ جارى چوارەمینیش، چەپکێکی ئەم یەکەمین

بهره گولّه کراوانه، وهک سلاویکی ساده و بی ناوونیشانی بۆ بهریت.

له نیوه پۆی هه مان پۆژدا، خانی بیانی له ناو دارستانی چناران چاوی به و ژنه جوانه كهوت. خانی بیانی پرسپاری ئه وهی لی نه کرد، كه درهنگانی ئیواره ی دوینت و پیرئ و به سترپیئ له كوئ بووه. به چاویکی نزیکه سامناک و چه په ساو سهیری چاره ئارام و بیگونا هه کانی کرد و بهر له وهی جیی بهیلئت، پیی گوت: «ئه مشه و یه کییک له په نجه ره کانت به ناوه لایی جئ بهیلئه!» ئه ویش به دهنگیکی ناسک گوتی:

- «ئه مرۆ نا، ئه مرۆ نا، من نامه ویت!».

- «به لام من ده مه ویت، تو.».

- «جاریکی تر، باشه؟ ئه مرۆ نا من ناتوانم.».

- «ئه مرۆ ئیواره من دیم، ئه مرۆ ئیواره، ده نا هه رگیز جاریکی تر نایه م. چیت ده وئ، بیکه!».

ئیدی ئاگنیز پستی لی کرد و ئه وئی جیهیشت.

له دهوری ئیواره که خانی بیانی خۆی له قه راغ پوو باره که مه لاس دابوو، تا دنیا تاریک بوو، به لام هیچ به له میک نه هات. ئه وسا به ره و خانووی خۆشه و یسته که ی چوو، خۆی له په نای ده وه نه کان شارده وه و تا پر په که ی خسته سه ره ئه ژنۆی.

دنیا ئارام بوو، بۆنی توندی گۆلی یاسه مین ده هات، جئ جئ هه وری سه پی پووی ئاسمانی داپۆشیبوو، پشته وهی هه وره کانی ش پر بوو له ئه ستیره ی بچووک و کز. مه لییک له پارکه که دا ده یخویند، ته نیا یه ک مه ل.

کاتییک دنیا به ته وای تاریک بوو، له گۆشه ی خانووه که وه خشپه ی هیمنی هه نگاوانانی پیاویک نزیک بووه وه، دیار بوو به دزییه وه نزیک ده بووه وه. شه بقه که ی به ته وای پاکیشابوو سه ره هه نیه ی خۆی، هه رچه نده ئه وهی هیچ پیویست نه بوو، چونکه دنیا تاریک و ئه نگوسته چاو بوو بوو. چه پکه گولّه چایه کی سووریشی به ده ستی پاستیه وه هه لگرتبوو، که به کزی ده دره وشایه وه. خانی بیانی که خۆی له بۆسه نابوو، چاوی خۆی تیپری و تا پر په که ی سوار کرد.

پیاوه هاتوو که سه یریکی سه رتا پای خانووه که ی کرد، له هیچ شوینیکیدا پووناکیی هیچ چرایه ک نه ده بینرا، ئه وجا به ره و ده رگه ی خانووه که چوو، خۆی چه مانده وه و ماچیکی هیمنی ده سکی ده رگه که ی کرد. له م چاوترووگانه دا ربه ی فیشه کییک هات و له ناوه وهی پارکه که به ئاسته م ده نگی دایه وه. هه لگزی گولّه سووره کان که وته سه ر چۆک، موچرکیکی هیاوشی هاتئ، به سه ر پشتدا که وته ناو زیخه لانه که.

ته قه که ره که که میک له چه شارگه که یدا چاره پوانی کرد، دیتی هیچ که سیک به و ناوه دا نه هات، ناوه وهی خانووه که ش وهک خۆی کپ مایه وه. به ئاگاییه وه له چه شارگه که ی هه ستایه وه و لئی هاته پی شه وه، خۆی بۆ سه ر پیاوه پی کراوه که چه مانده وه، که شه بقه که ی که وتبووه خواره وه. به په شوکاوی و چه په ساوییه وه فلۆریبیرتی شاعیری ناسیه وه: «ئه ویش!»

هه ناسه یه کی هه لکیشا و ئه وئی به جئ هیشت.

گولّه کان به و ناوه دا په رت بوو بوون، یه کیکیان که وتبووه ناوه ندی خوینی کوژراوه که. بۆ ماوه ی سه عاتییک زه نگی کلیسا له گونده که لپی دا. ئاسمان پووی خۆی به هه ریکی سه پی چر داپۆشی، به رانبه ر که لوه زه به للاحه که ی کۆشک، که وهک فه لامه رزیکی به پیوه خه وتوو خۆی لییک پاکیشا، پاین به خورپه یه کی نه رم گۆرانی گوت و مه له ته نیا که ی ناو پارکه ره ش و تاریکه که ییش تا کاتی نیوه شه و خویندی. (۱۹۰۶)

سه رچاوه:

Hermann Hesse, Die Märchen, Verlag: Suhrkamp Taschenbuch, Berlin 1975.